

עֵרֵצֵי לֹוֹנֵג

די מעשה פון

מֶגֶל יְכָלֵת רוֹת

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

קרית יואל - בני ברק

די מעשה פון מגילת רות

אמאל שוין לאנג צוריק ווען די אידן האבן געוואוינט אין ארץ ישראל נאך פאר עס איז געווען געבויעט די בית המקדש, די אידן האבן נאכנישט געהאט א קעניג נאר א שופט (אזוי האט מען דעמאלטס גערופן דער רבי פון כלל ישראל), דער שופט האט דעמאלטס געהייסן "בועז" ער איז געווען א גרויסער צדיק, עס איז דעמאלטס געווארן אין ארץ ישראל א הונגער יאר, דארט האט געוואוינט א איד וואס האט געהייסן "אלימלך",

א גרויסער הונגער הערשט אין ארץ ישראל

ער איז געווען א גרויסער עושר, זיין ווייב האט געהייסן
 "נעמי", און זיינע צוויי קינדער האבן געהייסן "מחלון" און
 "כליון", און אזוי ווי עס איז געווען א הונגער יאר און מ'האט
 געמוזט פארטיילן אסאך צדקה האבן זיי באשלאסן אוועק צו
 פארן פון ארץ ישראל, און זיי זענען געפארן וואוינען אין
 לאנד מואב.

דער הייליגער באשעפער האט באשטראפט אלימלך ער
 איז נפטר געווארן ווייל ער האט נישט געוואלט העלפן די
 אידישע קינדער, נאכדעם האבן די צוויי קינדער חתונה

אלימלך מיט זיין פרוי נעמי און זיינע צוויי קינדער גייען וואוינען אין מואב

געהאט, מחלון האט חתונה געהאט מיט "רות", און כליון מיט
 "ערפה", די צוויי כלות זענען נישט געווען אידישע מיידלעך,
 נאר גוי'שע זיי זענען געווען די טעכטער פון דעם קעניג פון
 מואב "עגלון", נאכדעם זענען זיי באשטראפט געווארן,
 מחלון מיט כליון זענען אויך נפטר געווארן ווייל זיי האבן
 חתונה געהאט מיט גוי'שע כלות.

נאך ווען נעמי האט געהערט אז עס האט זיך שוין
 געענדיגט די הונגער אין ארץ ישראל האט זי געזאגט זי גייט
 צוריק וואוינען אין ארץ ישראל, די צוויי כלות האבן באגלייט

די צוויי קינדער האבן חתונה געהאט מיט גוי'שע כלות ערפה און רות

נַעֲמִי אויף אָרץ יִשְׂרָאֵל, אִינמיטן וועג זאגט נַעֲמִי: "עֲנֹק הָאֵבֶן
מִיר שׁוֹיִן גַּענוג באַגלייט, עֲנֹק קענען שׁוֹיִן צוריק אַהיים גיין",
הָאֵבֶן עֲרָפָה מִיט רות אָנגעהויבן צו וויינען ווייל זיי הָאֵבֶן
נישט געוואלט אָפּלאזן נַעֲמִי.

נַעֲמִי האט זיי אָפּער געפֿעטן אז זיי זאלן צוריק אַהיים
גיין, און נאך אַפּאר מאל פֿעטן האט עֲרָפָה זיך טאקע געזעגנט
פון נַעֲמִי און זי איז צוריק געגאנגען צו איהר לאנד מואב,
אָפּער רות האט נישט געוואלט אַהיים גיין, און זי האט
געזאגט: אִיך וויל דיר נישט אָפּלאזן, אִיך וויל זיין אַ אידיש

נעמי געזעגנט זיך פון די גוי'שע כלות און זיי הייבן אן צו וויינען

קינד אזוי ווי דיר, וואו דו וועסט גיין וועל איך אויך גיין, דיין
פאלק איז אויך מיין פאלק, דיין באשעפער איז אויך מיין
באשעפער, ווען נעמי האט געזעהן אז רות מיינט עס אמת'דיג
האט זי איר אויפגעהערט צו בעטן זי זאל צוריק אהיים גיין,
און אזוי זענען זיי געגאנגען צוזאמען קיין ארץ ישראל ביז זיי
זענען אנגעקומען צו זייער שטאט וואו זי האט אמאל
געוואוינט אין בית לחם.

דעמאלטס ווען זיי זענען אנגעקומען קיין בית לחם איז
פונקט געווען א גרויסע לוויה פון די ווייב פון בועז און עס איז

רות וויל נישט אפלאזן נעמי, זי וויל ווערן א אידישע פרוי

געווען דארט אסאך פרויען וואס זענען געקומען זיך
 באטייליגן ביי די לוייה פון די גרויסע צדיקת, אינמיטן האט
 מען געזעהן אנקומען דארט נעמי מיט רות, און איין פרוי
 רופט זיך אן צו די צווייטע, ווער איז די פרוי וואס קומט דא?
 דאס איז נעמי? זי האט דא אמאל געוואוינט, אבער וואו איז
 איר מאן אלימלך מיט די צוויי קינדער, און ווער איז די פרוי
 וואס גייט מיט איר.

האט זיי נעמי געזאגט: "רופט מיר נישט 'נעמי' וואס
 מיינט זיס, נאר רופט מיר 'מרה' אז ס'איז מיר ביטער, ווייל

נעמי קומט אן אין ארץ ישראל און אלע פרויען פרעגן: דו ביזסט נעמי?

דאס לעבן איז מיר ביטער געווארן, און נעמי האט זיי אלעס
פארציילט אז איר מאן אלימלך און די צוויי קינדער מחלון און
כליון זענען ליידער נפטר געווארן און אויך האט זי פארלוירן
איר גאנצע פארמעגן, און אזוי איז זי געבליבן אן גארנישט
נאר מיט איר שניר רות וואס האט איר נישט געוואלט אפלאזן
און איז מיטגעקומען מיט איר פון מואב.

נעמי מיט רות זענען צוריק צו זייער אלטע שטוב אין
מואב, אבער נעמי'ס שטוב איז געווען ליידג, זי איז געווארן
א ארימע פרוי, איז רות געגאנגען זוכן ביי עפעס א פעלד צו

נעמי מיט רות גייען צוריק צו זייער אלטע שטוב אין מואב

נעמען וואס א ארימע פרוי מעג נעמען אן רשות פון א פעלד,
 לקט, שפחה, און פאה, און זי איז פונקט אנגעקומען צו די
 פעלד פון בועז, און זי האט אנגעהויבן צו קלויבן די ווייץ פון
 וואס זי מעג נעמען, און זי האט זיך אויפגעפירט זייער ערליך
 און צניעות'דיג.

בועז איז פונקט דעמאלטס אנגעקומען, ער האט
 באמערקט אז זי פירט זיך אויף אזוי צניעות'דיג און ערליך,
 האט ער געפרעגט ווער איז די פרוי, האט מען אים דערציילט
 אז זי איז די פלה פון נעמיס זוהן וואס איז שוין נפטר

רות קלויבט ווייץ ביי די פעלד פון בועז, און בועז איז פונקט אנגעקומען

געווארן, האט ער איהר געזאגט אז זי זאל קומען יעדן טאג דא אין פעלד און זי קען נעמען געהעריג פון די ווייץ אזוי ווי מיינע ארבעטער'ס, האט רות אים געפרעגט פארוואס טוהסטו מיר אזויפיל גוטע זאכן?, האט איר בועז געענטפערט, ווייל איך האב געזעהן אז דו ביסט א גרויסע צדיקת, רות האט זיך זייער שטארק באדאנקט פאר בועז און זי איז אהיים געגאנגען פרייליכערהייט צו די שטוב פון נעמי.

ווען זי איז אנגעקומען צו נעמי מיט פיל עסנס און זי האט איר דערציילט אז זי איז געווען ביי די פעלד פון בועז

רות ברענגט פאר נעמי די ווייץ און זי פארציילט איר פון בועז

און אלעס וואס עס איז געווען דארט, האט נעמי געזאגט צו רות, זאלסט וויסן אז דער בועז איז אונזער שוועסטער קינד, און זיין ווייב איז יעצט נפטר געווארן, איז אפשר ווילסטו חתונה האבן מיט אים, און רות האט מסכים געווען, מ'האט געפרעגט בועז, דו ווילסט חתונה האבן מיט רות, און ער האט אויך מסכים געווען, און זיי האבן טאקע חתונה געהאט.

עס איז אריבער א יאהר און עס איז געבוירן געווארן א יונגל וואס האט געהייסן "עובד", ער איז געווען דער טאטע פון "ישעי", וואס איז געווען דער טאטע פון "דוד המלך".

אלע וואונטשן מזל טוב פאר בועז, ער גייט חתונה האבן מיט רות

דוד המלך איז געבוירן געווארן אין שבעות און ער איז
 אויך נפטר געווארן אין שבעות, דעריבער ליינט מען יום טוב
 שבעות "מגילת רות" וואו מ'רעדט דארט פון די צדיקת רות
 וואס איז געווען דוד המלך'ס באבע.

אין מדרש ילקוט ווערט געברענגט (ילקוט שמעוני בראשית
 רמז מ"א) אז דער אויבערשטער האט געוויזן פאר אדם הראשון
 אלע דורות, און ווען ער איז אנגעקומען צו דוד המלך האט ער
 געזעהן אז ער גייט לעבן נאר דריי שעה, האט אים אדם
 הראשון אוועק געגעבן זיבעציג יאר פון זיין לעבן.

דוד המלך איז געבוירן שבעות און ער איז נפטר געווארן שבעות